

men ogsaa i de tidligere. Det var ogsaa, da Sagen forrige Gång var for, indrømmet af den ærede Ordfører, at denne Tanke var principmæssig rigtig, naar man vilde holde fast ved det saakaldte Scalasystem, hvorved man pensionerede Bedkommende i Forhold til Tjenestetidens Længde. Men den ærede Ordfører indvendte mod mit Forslag, at det ikke kunde være ganske rigtigt at betragte Pensionen udelukkende som en opsparet Gage; man maatte snarere betragte det hele Pensionssystem, saaledes som han udtrykte sig, som et Forsikringsystem, hvor enhver enkelt Embedsmand maatte antages at gjøre et Indskud i en ideel Forsikringskasse, af hvilken han sit en Understøttelse, naar han blev utjensdygtig, eller hans Familie efter hans Død. Men det forekommer mig, at netop naar man vil gjøre den Synsmaade gjældende, som den ærede Ordfører opstiller som et Argument mod mig, saa kommer man til detsamme Resultat, hvortil jeg er kommen; thi han yttrede derom, at Livsforsikringen bestaaer deri, „at flere Mænd forene sig om hver at gjøre et bestemt aarligt Indskud, og at den af dem, som døer, skal faae udbetalt en bestemt Sum, hvad enten han døer tidlig eller sildig“; men Livsforsikringens Natur er det jo netop, at jo større Indskud, der er gjort, desto større bliver den Sum, som Bedkommende faae udbetalt, naar de døe, eller i dette Tilfælde, naar vi sammenligne Livrenten med Pensionen, Embedsmanden, naar han afgaaer fra sit Embede. Da vi maae tænke os det Indskud, som Embedsmanden gjør, at staae i ligefrem Forhold til hans Gage i den Tid, hvori vi tænke os Indskuddet er gjort, hvilken ikke alene er de sidste Tjenesteaar, men samtlige Tjenesteaar, saa maa der altsaa ved Pensionens Ansættelse tages Hensyn til disse. En anden Indvending, som er anført mod dette System, er den, at det vilde fremkalde Misligheder for enkelte Embedsmænd, som, efterat have tjent i flere Aar paa en lavere Gage, fori førend deres Afgang rykke op paa en høiere Gage, og som paa Grund af disse Forhold ved deres Afgang vilde faae en Pension, som vilde være betydeligt ringere end den Gage, de have havt i deres sidste Tjenesteaar. Men denne Omstændighed forekommer mig netop at være en Fordeel ved

det System, som jeg her har tilladt mig at antyde, thi det er jo aabenbart ikke rigtigt, at den Embedsmand, som kort før sin Afgang kommer paa en meget høi Gage, paa Grund af denne Omstændighed, skulde, naar han gaaer af, for hele sin øvrige Levetid stilles i et ganske andet Forhold end en anden Embedsmand, der indtil de seneste Aar har staaet accurat i samme Stilling som han, og som kun har været saa uheldig, at han i de sidste Aar, som gif forud for Afstedigelsen, ikke er rykket op paa en saadan høi Gage som den Anden. Pensionen bliver altsaa derved sat i et virkelig langt mere passende Forhold til Embedsmandens hele Tjenestevirksomhed for Staten, naar man saaledes afpasser den efter Gagen i hele Embedstiden, end naar man blot afpasser den efter de sidste Embedsaars Indtægt. Dette er ogsaa tildeels anerkjendt af selve Udvalget, naar det, istedetfor at Udcastet har fastsat, at Pensionen skal bestemmes efter Gagen paa den Tid, da Manden gaaer af, har foreslaaet Gjennemsnittet af de sidste 5 Aar, og nogle ærede Medlemmer have foreslaaet 10 Aar. Dette er accurat den samme Tanke, som ligger til Grund for mit Forslag, men der er ikke paa viist nogen Grund, hvorfor man, naar man vil følge denne Vej, som saaledes allerede erkjendes for den rigtige, ikke vil gaae videre paa den, men vil blive staaende ved 5 eller 10 Aar, hvilket i og for sig er aldeles vilkaarligt. Har man erkjendt Principet for at være rigtigt, saa maa man ogsaa gennemføre det og tage de Conseqventer, som kunne komme deraf.

Hvad nu angaaer det Specielle med Hensyn til det Forslag, som jeg har fremsat, saa kan den Procentforørelse, til hvilken man be regner Pensionen, fastsættes forskjelligt, eftersom man tænker sig at ville tilstaae en rigelig eller mere indskrænket Pension. Ved det Forslag, jeg har fremsat, gives for de første 10 Tjenesteaar 4 pCt. af Gagen i Pension, og derefter lader jeg disse Procenter aftage med $\frac{1}{20}$ pCt. aarlig, saaledes at man for 30 Aar giver 3 pCt. af Embedsmandens samtlige Indtægter, og for 50 Aar 2 pCt. af hans samtlige Indtægter. Paa denne Maade vil man omtrent komme til at sætte Pensionen i det